

sker maa blive løste paa tilfredsstillende Maade.

Johansen: Det ærede Medlem, som nu satte sig mente, at Afløsningen kun vilde komme de nuværende Ejere til gode. Deri tror jeg, det ærede Medlem tager fejl. Det vil ogsaa komme de kommende Ejere til gode. Afløsningen vil jo ikke ske saa hurtigt, men vil udvikle sig jævnt hele Tiden, og der vil hengaa en lang Række Aar, før det bliver helt færdigt, og saa vil det ikke mere komme de nuværende end de tilkommende Ejere til gode. — Den „Prangerpolitik“, det ærede Medlem omtalte, skal jeg ikke inddade mig paa, idet jeg ikke tror, det vil føre til noget videre i dette Ting.

Den højtærede Finansminister var ængstelig for, at det Bidrag, der kræves af Statskassen skulde blive for stort, men noget vilde den ærede Minister dog nok gaa med til, hvor meget fik vi ikke at høre, men det er vel noget, den ærede Minister senere i Udvalget og under Forhandlingerne vil gøre Rede for. Det er altid en Anerkendelse. For mig staar det saaledes, at Staten har været med til at begaa en Uret over for Bonden, og det er paa den anden Side saa ogsaa Statens Pligt at være med til at rette denne Uret igen. Jeg kan ellers i det væsentlige slutte mig til de Udtalelser, der ere komne fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg). Jeg vil kun gøre den Bemærkning i Anledning af, at den højtærede Minister mente, at en frivillig Afløsning vilde være det heldigste. Det har imidlertid vist sig, ikke alene denne Gang men ved flere andre Lejligheder, naar man har haft med dette Spørgsmaal at gøre, at den frivillige Afløsning ikke har ført til noget synderligt Resultat. Det viste sig den Gang, da man skulde have en Afløsning fra Tiendeydelsen i Kærven til, at Ydelsen skulde foregaa efter et vist Maal Kørn, at da kunde det heller ikke lade sig gennemføre, før vi fik en tvungen Afløsning. Og det har ogsaa vist sig, at Loven af 1894 ikke har virket i nogen synderlig Grad, fordi Afløsningen skal foregaa ad Frivillighedens Vej. Og hertil kommer ogsaa det, at det ikke er bestemt, hvor stor Afløsningssummen skal være, det hindrer

mange Gange i at faa en Afgørelse truffen. Vi have haft Eksempler paa, at Kultusministeriet har forlangt endogsaa op til 28 Gange, idet Ministeriet har gjort gældende, at under de daværende Forhold kunde den Præstetiende, der var Tale om at afløse, ikke være tjent med mindre og det blev for Tiendeyderne et saa stort Beløb, at de ikke turde gaa ind derpaa. — Skønt den ærede Minister altsaa ikke synes at være saa velvillig stemt over for dette Lovforslag, som jeg kunde ønske, saa haaber jeg alligevel, at man under en senere Forhandling vil være i Stand til at komme til et Resultat, thi deri er jeg enig med det ærede Medlem, der har udtalt sig paa den Maade, at denne Sag vil vende tilbage Gang efter Gang, indtil den endelig naar at finde sin Løsning, derom er jeg ikke i Tvivl.

Estrup: Jeg er selv Tiendeyder, men det er aldrig faldet mig ind, da jeg erhvervede min Ejendom, af hvilken jeg maa betale Tiende, at jeg derfor skulde være en mindre fri Mand end før. Det har aldrig faldet mig ind, at Forholdet var andet end det, at jeg havde købt Ejendommen med den samme paahvilende Gæld, som jeg selvfølgelig maatte finde mig i at betale. Jeg er ogsaa Tiendeejer, men heller ikke der er det noget Øjeblik faldet mig ind, at Forholdet var et andet, end at jeg havde købt et Bundt af Forpligtelser, der hvilede paa andre, og som jeg har betalt redelig med mine Penge. Nu hørte jeg af en æret Kollega for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg), at dette Gældsforhold fra den ene til den anden havde sat en Skillemur mellem Klasser af Befolkningen. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke kunnet mærke, at der har været nogen Forskel paa disse Stemninger mellem de forskellige Lag i Befolkningen i de Egne, hvor gennemgaaende Tiendeyderne selv eje Tienden, og dem, hvor Tiendeydelsen svarer til „de røde Tage“. Jeg har ikke kunnet mærke nogen Forskel. Det ærede Medlem maa som Jyde vide, hvor almindeligt det er i Jylland, at Tiendeyderne selv eje deres Tiender. Jeg gad vide, om det ærede Medlem kan mærke Forskel i Stemningen der. (Breinholt-Vandborg: Præstetienden!) Det ærede Medlem siger